

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

„už jen pár dnů zbývá do vánočních svátků...!“ Tak, a touto větou jsem se dopustil obdobné neplechy, která je pro naše životy v prvních letech třetího tisíciletí tolik smutně typická. Jednoznačně se blíží okamžik, kdy budou velikonoční čokoládoví zajíčci vystřídáni na cca 8 měsíců rozšířeným adventním kalendářem, aby si děti mohly dlouhodobě „odpočítávat“ den po dni, kolik že jich ještě dělá od Štědrého dne, a koledy nás budou doprovázet i na koupalištích... A ta naše lidská „smečka“ si za to může sama – spěcháme a v onom spěchu, kdy je lidské setkávání nahrazováno virtuálními debatami přes internet, podléháme něčemu, čemu se říká konzum. A ve společnosti, které vládne „císař Konzum“, nemá čas význam – dny se neprožívají, ale „odškrťávají“, protože za těmi všedními a zbytečnými dny na nás přece čeká něco mimořádně významného, čímž jsou jednou Vánoce a jindy Velikonoce, a dny mezi těmito diktátory času jsou jenom na obtíž.

Onehdy mi jedna má dobrá známá potě, co jsem jí popřál k narozeninám omylem o měsíc dřív, s úsměvem řekla: „Ale narozeniny se přece slaví každý den.“ A měla pravdu, vždyť každá vteřina našeho života je natolik vzácná, že by ji nic, byť sebedůležitějšího z budoucnosti, nemělo překrýt.

Takže zpátky k oné větě, že „už jenom pár dnů nám zbývá do vánočních svátků...“ U nás v divadelním světě se to má s časem zásadně jinak než ve světě ovládaném heslem onoho císaře Konzumu: „Těšte se na věci přístí!“ V divadelních sálech našeho divadla se musíme den co den maximálně koncentrovat na to, co právě probíhá – tedy na divadelní představení, na zkoušku, která jej předjímá, a ne na to, co zažijeme zítra nebo za měsíc. A to je zákon jakékoliv umělecké profese. Neumím si představit houslového virtuosa, který by při přednesu své skladby mohl přemýšlet o vánočních dárcích pro své blízké a představoval si jejich reakce u vánočního stromečku, a ani malíře, který by se při jemných tazích svých o štětce rozhodoval o tom, kam pojede na dovolenou, a zároveň si představoval, jak si tam bude užívat. Ne, v mnoha našich a nejenom uměleckých profesích je odevzdanost aktuálnímu času tím zásadním principem. A nebýt oné absolutní koncentrace, docházelo by logicky díky nepatřičné roztržitosti, díky nepřijatelné nesoustředěnosti k vytváření paskvilů.

„Narozeniny se přece slaví každý den...“ Nádherne ponouknutí k tomu, jak nakládat s největším darem, kterým od narození disponujeme – s darem života. A oslava to nemusí být vždy okázalá. Stačí vědomí, že to nebyl zbytečný den, že jsme jej neprožili v očekávání věcí příštích a už jsme si oddechli, že ho máme za sebou a ten tolik dlouho očekávaný cíl se nám přiblížil tak, jak si pamatuju, že se na něj těšili vojáci na základní vojenské službě, když strážili metr nebo zpívali: „Slunéčko zapadá za vysokou horu, zas je den v , chvála pánu Bohu!“ Smutné, i když vím, že ta vojna byla vážně hrozná věc, ale život máme přece jenom jeden a narozeniny se slaví... Že ano!

Takže, už jen pár dnů zbývá do vánočních svátků. A my vám přejeme, aby byly nádherné a milé a kouzelné a šťastné a veselé..., ale hlavně, když už tedy Vánoce, udělejte radost sobě a vašim blízkým tím, že navštívíte své divadlo, ve kterém, jak pevně doufám, zapomenete na čas, na to, co vás čeká v blízké, či vzdálené budoucnosti, a budete se oddávat skrze divadelní umění zázraku z fascinace stávající přítomnosti.

Takže nádherné Vánoce a hlavně každý den úžasnou oslavu vašich narozenin vám za všechny kolegy z vašeho Městského divadla Brno přeje

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

PROSINEC
2014

CENA 25,- Kč

RF 2015

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

HOŠEK MOTOR

Rudolf Vévoda: Sen u okna

Je mlžno
A pohled z okna
jak stará pohlednice
z let kdy jsem ještě nežil
kdy moji maminku vozili v košatince
Ty doby rád bych sám zažil
jimi do sebe hledím
Těch nánosů!
Mlžno je

*„Co si může autor víc přát, než aby hra byla
chytřejší než on a vždy v nových
souvislostech odkrývala nové významy.“*

Václav Havel

(5. října 1936, Praha –

18. prosince 2011, Vlčice-Hrádeček),

český dramatik, esejista, politik.

HEINRICH VON KLEIST
**PRINC
HOMBURSKÝ**

režie: MIKOLÁŠ TYC

8. a 9. LISTOPADU 2014

PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

foto: JEF Kratochvíl

V OSLNĚNÍ

Stano SLOVÁK

Možná se nehodí prozrazovat, jak který rozhovor vznikal. Ale pro tentokrát dovoluje výjimku. I když to znamená přiznání, že se Stanem Slovákem jsme se, především kvůli jeho velkému pracovnímu vytížení, domluvili na rozhovoru přes mail. Krátce po premiéře *DUCHA*, kde ztvárnil roli Ducha z metra, začaly pod jeho režijním vedením zkoušky na *Těžkou Barbora*. Takže pošlu sérii otázek, doladíme odpovědi a pak dodám další várku. Jenže nebylo potřeba – odpovědi na tu první sérii dotazů byly tak výstižné, vtipné, dojemné a trefné, že jsem zůstala skutečně v oslnění, jak zní název rubriky. Posuďte sami, asi to tak mělo být.

Aniž bych chtěla jakkoliv snižovat slavnou autorskou dvojici, přece jen si neodpustím na úvod otázku: Proč právě Voskovec a Werich a proč právě Těžká Barbora? Není to přece jen už řekněme „vysílání pro pamětníky“, anebo naopak opět dozrál čas?

Podívejme se kolem sebe a nemusíme ani na chvíli váhat. To, co se děje u nás, v Evropě, ale i jinde ve světě... To, co pánové V+W napsali a o čem s divákem diskutovali ve třicátých letech, není nepodobné tomu, o čem můžeme hrát i my, aniž bychom se snad měli stydět za to, že pány V+W budeme „jen“ napodobovat. A věřte, že to „jen“ nápodobá nebude!

Možná trochu kacířsky si ale myslím, že důležitější než obsah samotných her byly slavné forbíny. Díky uchovanému a objevenému televiznímu záznamu jsou ty z Těžké Barbory známé především v podání Jana Wericha a Miroslava Horníčka. Kdo ponese kůži před oponu tentokrát?

Vidíte, už v rozmezí dvou prvních otázek se nachází jistý paradox. Proč právě Voskovec a Werich a vzápětí slavné forbíny pana Wericha s panem Horníčkem. Samozřejmě, že budeme srovnáváni, ať už s V+W, anebo s jinými skvostnými komiky. Ovšem, slovy klasika: „Co je dobré, není špatné.“ Takže, prosím, držte nám palce, aby o svou kůži na našem jevišti nepřišli Michal Isteník a Jiří Ressler.

Váš výběr? Čím jste se při obsazení řídil, a odmítl vám někdo ze strachu? Vždyť improvizace je asi to nejtěžší – tedy taková, která funguje.

Vždycky, když obsazujeme jakoukoliv inscenaci, (a věřte, vlivem mnoha faktorů je to alchymie), snažím se sloužit autorovi a také našim předstávám (tedy nejen mým, ale i celého realizačního týmu) o nejlepším možném uskutečnění inscenačního záměru. Co se týká

improvizací, mohu zodpovědně prozradit, že nejlepší improvizace jsou ty, které jsou nejlíp nazkoušené.

Aktualizovali jste, nebo spoléháte na to, že lidstvo je nepoučitelné a jen se otočilo v dalším kruhu?

Ne, neaktualizovali jsme. A ano, lidstvo je nepoučitelné a otáčí se v kruzích pořád.

Mimochodem, snad se vás nedotknu, ale u vás platí nomen omen, jste Slovák nejen příjemním. Hry V+W jsou ale někdy vnímány jako české rodinné stříbro... Nemáte obavu, že vám někdo vytkne, že „českou národní povahu a specifika“ nemůžete pochopit?

Nemívám obvykle obavy z toho, co mě těší. Bojím se více věcí, které mě netěší. Mimochodem, narodil jsem se v roce 1977 v Československu, a když jsem mamince v roce 1998 ukázal svůj průkaz o trvalém pobytu pro ci-

*S Petrem Štěpánem
v inscenaci Baron Trenck,
kterou i režíroval*

Modřický šampión

zince v České republice, rozplakala se. Byla to právě naše maminka, která nás v kuchyni učila *Davidu a Goliáše*, *Život je jen náhoda* a mnohé jiné písně.

Jsou vůbec V+W známí na Slovensku tak jako u nás? Třeba jejich písničky, které v tuzemsku skutečně zlidověly?

Nevím jak dnes, protože od roku 1994 žiji na Moravě, ale my jsme jako děti měli docela jasné povědomí o československé literatuře, filmu a umění. *Fimfárum* jsme znali všichni,

stejně tak jako jsme věděli, že byli „nějací“ Voskovec a Werich s Ježkem, Suchý se Šlitrem anebo Lasica se Satinským.

Vaše jméno čteme stále častěji v kolonce režisér, nedávno jste se ale opět blýsknul na jevišti v DUCHOVI. Hodláte si udržovat tuto „schizofrenii“ i nadále, nebo víc sážete v budoucnosti na režii?

S dovolením, nepovažuji se za schizofrenika, protože dělám rád obě dvě tyto profese. Každá z nich obsahuje jiný druh tréninku, přípravy,

provedení. Baví mě divadlo (zejména to naše), a když to tak má být, budu rád za každou možnost být u toho, když odchází diváci nadšení a spokojení.

Kterou písničku od V+W máte nejraději?

Už jsem ji zmínil... O tom silném velkém a o tom slabém malém!

*Text: Jiřina Veselá,
foto: jeř Kratochvíl*

Se skladatelem Karlem Cónem

Městské divadlo Brno

KOMEDIE & PARTY

aneb

v pořadí již patnáctá

SILVESTRPARTY

v Městském divadle Brno

SILVESTR 2014

31. 12. 2014 od 18.00 hodin
(až do rána Nového roku 2015)

Jiří Voskovec Jan Werich Jaroslav Ježek

TĚŽKÁ BARBORA

Režie Stanislav Slovák

V hlavních rolích Michal Isteník a Jiří Ressler

Po skončení slavnostního představení zábavní program s občerstvením:

k tanci a poslechu hraje Orchester Městského divadla Brno | cimbálová muzika Václava Kovářka | odles diskotéka Jindry Elláše
několik chodů pestrého rautového občerstvení se skvělými nápoji | slavnostní přípitek o půlnoci na jevišti (vše v ceně vstupenky - místenky)

Cena: 2.315,- Kč

BVV

Veletřhy
Brno

Předprodej vstupenek a místenek:
Městské divadlo Brno
Lidická 12, 602 00 Brno
tel.: 533 316 410
e-mail: komercni@mdb.cz

B R N O
STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

N. V. GOGOL

MRTVÉ DUŠE

režie: Hana Burešová

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

3. PROSINCE 2014 a 5. – 6. LEDNA 2015

Dne 28. října 2014 ve věku nedožitých 73 let nás navždy opustil kolega Miloš Kročil.

Svůj profesní život zasvětil s láskou a zaujetím práci nejenom na divadle, ale také v rozhlasu, v televizi, ve filmu, na Janáčkově akademii múzických umění v Brně.

Narodil se 3. listopadu 1941 ve Vyškovci u Uherského Hradiště. V roce 1965 absolvoval studia herectví na Janáčkově akademii múzických umění a byl přijat do uměleckého souboru Divadla bratří Mrštíků. Tomuto divadelnímu domu, od roku 1993 nesoucímu název Městské divadlo Brno, zůstal věrný až do svého odchodu na odpočinek (2010). Pětačtyřicet let vcházel na jeviště, aby propůjčoval svou duši, své tělo, svůj hlas a svůj um dramatickým postavám. Bylo jich bezmála sto sedmdesát: Tiberge v Nezvalově hře *Manon Lescaut* v režii Pavla Rímského, Hamlet v inscenaci stejnojmenné Shakespearovy tragédie režiséra Milana Páska, Václav v Páskově režii dramatu *Drahomíra a její synové* od J. K. Tyla, Arlecchino v inscenaci Goldonih *Lháře* Richarda Mihuly,

Kulygin v Páskově režii *Tři sestery* A. P. Čechova, Král Richard II. v Rímského inscenaci *Tragédie krále Richarda II.* od Williama Shakespeara, kaplan František Česáný ve hře Josefa Boučka *Noc pastýřů*, inscenované Stanislavem Mošou, Pierre Bezuchov v Rímského režii dramaturgie románu L. N. Tolstého *Vojna a Mír*, Chus v Mošově dramaturgii a režii románu Ivana Kříže *Pravda o zkáze Sodomy*, Kreon v Anouilhově *Antigoně* v režii Stanislava Moši, Firmin v inscenaci Schillerovy komedie *Parazit* režisérky Jany Kališové, Starý Vojta v Hrubínově *Romanci pro křídlovku* v režii Aleše Bergmana, a mnoho dalších... V letech 1995 až 1998 byl šéfem uměleckého souboru Městského divadla Brno a od roku 1998 do roku 2004 zástupcem ředitele ve věcech uměleckých.

Více než třicet let se věnoval na Janáčkově akademii múzických umění výchově hereckého mládí v předmětech Umělecký přednes nebo

IN MEMORIAM

Miloš KROČIL

Teorie verše a jeho interpretace. Své pedagogické a herecké zkušenosti vložil do publikací *Na počátku bylo slovo a Umění vyprávět*.

Miloš Kročil byl i praktickým mistrem mluveného slova, uměleckého přednesu a báječným recitátorem. Za toto své mistrovství byl v roce 2001 poctěn Křišťálovou růží, nejvyšším oceněním udělovaným na festivalu Poděbradské dny poezie za celoživotní umělecký přínos v přednesu poezie a prózy.

Miloš Kročil byl po všech stránkách optimista a svůj optimismus rád vyjadřoval slovy básníka Iva Andriče: Člověk zkrátka musí vydržet až do konce – s úsměvem letušky, která ví, že na letadle není něco v pořádku.

Čest jeho památce.

NA KÁVĚ

s Igorem ONDŘÍČKEM

Vystihnout chvíli, kdy má Igor Ondříček trochu volného času, je malý zázrak. Pořád v jednom kole a stále s pozitivní energií. Jak to ten člověk všechno stíhá?

Můžete popsat, co všechno v současné době hraje, zkoušíte, děláte?

V listopadu jsme měli v divadle premiéru *Prince Humburského*, hned na to jsem začal zkoušet roli Oberona v muzikálu *Let snů LILI*.

Ten záběr bude jistě dost veliký, kde takový Igor Ondříček dobývá energii? Jak rád odpovídá a co už se musí stát, aby mu došel humor či dobrá nálada?

Dobrá nálada mi dojde jen tehdy, když se setkám s lidskou blbostí a lhovostí. Naštěstí se mi to nestává díky mým kolegům při práci v divadle. Ale když ve volných chvílích sleduji dění na naší politické scéně, nemám z toho

Dobrá nálada mi dojde jen tehdy, když se setkám s lidskou blbostí a leností.

Připravujeme přenesení *Noci na Karlštejně* na jeviště Hudební scény, ve druhém listopadovém týdnu jsme začali zkoušet i s herci. Do toho jsem si zahrál šestadvacetkrát na obou našich scénách. Občas zaběhnu učit můj ročník na konzervatoři. Už tak nějak za běhu řeším záležitosti spojené s šéfováním souboru zpěvohry. A tak nějak žiju (*smích*).

úplně radost. Znáám spoustu obyčejných lidí, kteří milují svou práci, dělají ji na sto procent, platí daně a ještě se snaží pomáhat potřebným. Zrovna tito lidé jsou pro mne jakýmiś morálními arbitry. Je mi smutno z toho, že lidé, kteří se dostali do funkcí, které tohle všechno s sebou nesou jaksi automaticky, nemají ani elementární slušnost. Nemám si jich proč

Na zkušebně s Jaroslavem Matějkou a Hanou Holišovou

Na tiskové konferenci
s Hanou Holišovou
a Jaroslavem Matějkou

vázat. Tohle mě opravdu velmi trápí. Můžeme s tím nesouhlasit, můžeme proti tomu protestovat, ale to je jediné, co s tím můžeme dělat. Výše uvedeným energii nedobiju. Rád se setkávám s přáteli. Na cestování, procházky a podobné věci nemám čas, ale asi by mě to hodně bavilo (*smích*).

Mimo hraní jste se pustil i do režie. Jak často tuble profesi pokoušíte a proč? Je to výzva zkusit něco jiného, nebo to byl něčtí nápad?

Režii nepokouším (*smích*). Je to velmi obtížná disciplína a režisérů, kteří jsou moudří, kreativní, vzdělaní a posedlí divadlem, si velmi vážím. Dovolil jsem si několikrát „zrežimovat“ předávání divadelních cen *Křídla*, dva díly *Kabaretu jako Brno* a *Noc na Karlštejně*, protože

film důvěrně znám, mám ho rád a nikdo jiný neměl čas (*smích*).

Noc na Karlštejně jste si už premiérově odbyl při letním představení na Biskupském dvoře. Občas se objevily poznámky, že představení až příliš kopírovalo notoricky známý film. Ovšem, dá se takové představení, které vlastně každý zná, udělat tak, aby nebylo se slavnou filmovou předlohou srovnáváno?

Při uvedení *Noci na Karlštejně* jsem se snažil bezesbytku využít prostředí Biskupského dvora. Myslím, že pro letní open air dramaturgii je to výborný titul. Snažil jsem se připravit „Noc“ tak, jako bych ji chtěl vidět já, kdybych do nějakého města přijel a viděl na plakátě, že se hraje. Samozřejmě vás napadají

různé posuny a přesmyčky, jak by se dal titul odehrát. Potom si ale položím zásadní otázku: Proč? Nemám touhu zapsat se do dějin divadla fantasticky objevným dramaturgickým posunem *Noci na Karlštejně* – to je asi i blbost (*smích*). Mám radost, že si *Noc na Karlštejně* našla své diváky, že už teď jsou vyprodána představení na Hudební scéně. Je to pro mě obrovsky zavazující. A abych se nevyhýbal odpovědi na otázku kopírování filmu. Scénář je stejný, situace jsou stejné. Některé jsme vyložili úplně jinak, než jak byly vyloženy ve filmu. Všimla si toho jedna kritička, ale to mě netrápí. Chtěl jsem, aby brněnští herci hráli svěřené role po svém, nekopírovali filmové kolegy, a to se myslím povedlo.

Předpokládám, že jinak se ke hře musí přistupovat, když se odehrává pod širým nebem a v časově omezeném a jaksi volnějším „prázdninovém“ pojetí, a jinak, když komedii připravujete pro kamenné divadlo. Jaké jsou ty rozdíly? A jak třeba pomůže při vámi při-

praveném představení zázemí scény s technikou a možnostmi, které jistě „doma“ v Městském divadle dobře znáte?

Prostředí divadla vám samozřejmě umožní pracovat daleko více s temporytmem představení, použitím světelné techniky můžete diváka vést, aby sledoval přesně to, co máte v úmyslu. Na druhou stranu, atmosféru krásného letního večera pod Petrovem máte na Biskupském dvoře zadarmo. V divadle se ji můžete všemi prostředky pokusit vytvořit. Doufám, že se nám to podaří. Můžeme začít stavět na tom, co jsme nazkoušeli na Biskupský dvůr. Ale divadelní verze bude jiná. Pro mě jiná premiéra. Jsme na začátku zkoušení. Držte nám palce.

Každý režisér by měl mít určitý respekt. Jak jste si ho u kolegů získával? A musel jste třeba někdy i zvýšit hlas?

Hlas jsem zvýšit nemusel, za což kolegům hercům děkuji. Snažil jsem se každému herci vysvětlit jeho úkol v klidu a tak, aby jej

*S Hanou Holišovou
a Andreou Kučerovou*

pochopil. Ocítám se jako herec spíše na druhé straně barikády, takže vím, jak je pro herce pochopení jeho role důležité. Potom už jde všechno hladce. Všichni byli tak hodní, až to není normální. Doufám, že po zkušenostech s prvním uvedením budou někteří trochu polemizovat a zlobit, protože i z takového drobného konfliktu může něco dobrého vzniknout.

Čí kritiky si na své práci ceníte nejvíc? A máte představu či přání o počtu možných repríz Noci na Karlštejně?

Rodičů – jsou přísní (*smích*). Kolegů, jejichž pohled na divadlo znám, rozumím jim, a proto jim věřím, že se stejně budou dívat i na mou práci. A to je asi tak všechno (*smích*). O počtu repríz si netroufám říct nic. Myslel

jsem, že odehrajeme dvanáct představení na Biskupském dvoře a potom třeba nějaké zase za rok na stejném místě. A vida, už hrajeme „Noc“ v divadle. Co bude dál, ví jen pan ředitel Moša.

Je před vámi nějaká další herecká či tvůrčí výzva, se kterou byste se rád popral?

V současné chvíli právě Oberon z *Letu snů LILI*, krásná role v krásné hře. Uvidíme. Vyšněné role nemám. Jen bych tím ztrácel čas a energii. Třeba mě někdy někdo z režisérů u nás v divadle do nějaké krásné, velké, emocionálně bohaté role obsadí. To bych rád. Dost mě to totiž baví (*smích*).

*Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvil*

Se Stanislavem Mošou

POMÁHAT PATŘÍ K NAŠÍ PRÁCI

Už po několik let se mezi nejvýznamnější podporovatele Městského divadla Brno řadí dodavatel zemního plynu, Slovenský plynárenský průmysl – SPP CZ. Po změnách ve vedení společnosti tak od letošního podzimu zasedá pravidelně do hlediště i nový předseda jeho představenstva Ing. Petr Ivánek.

Chodíte rád do divadla?

Samozřejmě. I když musím dodat, jako asi většina manažerů, že mi na to bohužel nezbývá moc čas. Ale hezké představení, ať už je to klasika nebo moderna, ocením vždycky. Nejraději mám asi operu a muzikály.

Logo SPP je vidět mezi partnerskými organizacemi nejen u Městského divadla Brno. Komu ještě v moravské metropoli pomáháte?

Naše společnost se vždy snaží dělit svoji podporu mezi zdravotnictví, kulturu a sport, eventuálně sociální sféru. Monitorujeme dlouhodobě různé aktivity a příležitosti v regionu, kde podnikáme, a hledáme, kde bychom mohli pomoci. Nedávno jsem se například osobně zúčastnil v Masarykově onkologickém ústavu předání unikátního přístroje pro tzv. vnitřní ozařování, na který jsme přispěli a který lékařům umožní výrazně zkrátit léčbu žen s nádory prsu. To jsou okamžiky, kdy vím, že filantropie a společenská zodpovědnost firem nejsou jen prázdná slova. Pomáhat patří k naší práci.

Jak se vůbec daří slovenské společnosti na českém trhu?

Naštěstí dobře. Dodáváme plyn brněnským teplárnám, které jsou největším odběratelem v tuzemsku vůbec. V letošním roce v kategorii domácností a maloodběru očekáváme zvýšení počtu zákazníků o 45 %. To potvrzuje, že SPP CZ je plně zákaznický orientovaná na všechny segmenty a dokáže uspokojit potřeby a požadavky zákazníků všech kategorií.

Váš dodavatel
zemního plynu

NERUŠIT

Stejně nejsme doma

**ZA PENÍZE
UŠETŘENÉ
ZA PLYN
JSME LETĚLI
NA DOVČU!**

Váš dodavatel
zemního plynu

Zákaznická linka

810 888 600

Garantujeme Vám
nízkou cenu plynu
na dva roky
bez závazků!

Donna W. Cross, Dennis Martin:

PAPEŽKA

Podle světového bestselleru americké spisovatelky Donny W. Cross *Papežka*, který vyšel ve více než třiceti jazycích a podle kterého byly natočeny již dva celovečerní filmy, napsal mladý německý muzikálový skladatel a textař Dennis Martin muzikál vyprávějící téměř neuvěřitelný příběh – legendu o ženě, která v polovině devátého století usedla na papežský stolec. Mladínká Jana je dívkou, která se zcela vymyká svému okolí i zažitým představám o ženách, jejich možnostech i poslání. Je výjimečně chytrá a talentovaná. Nejprve se jí, proti všem tehdejšímu zvyklostem, dostává jako dívka legálního vzdělání. Následně pak může v převleku za svého nešťastně zabitého bratra pokračovat v učení. Samozřejmě je díky tomu neustále na útěku, a tak její cesta pokračuje až do Říma, kde se stává nejprve léčitелеm nebohých, až se nakonec stane lékařem samotného papeže a následně i jeho nejbližším rádcem. Když papež násilně umírá, stává se Jana – Jan jeho následníkem. Milují ho především prostí lidé – chudí a nemocní, kterým obětuje své osobní štěstí. Přesto však i ona podléhá lásce, a jak o této legendě vyprávějí dochované středověké obrazy, je nakonec prozrazena v okamžiku, kdy porodí dítě. Ačkoli se katolická církev ve středověku snažila všechny důkazy o tomto příběhu zničit a snažila se onu historiku prezentovat pouze jako středověkou fantazii, není dosud zřejmé, zda skutečně nešlo o historickou postavu. Navíc dodnes existuje formální zkouška pohlaví nově nastupujícího papeže. Jedná se o nebyvalý příběh plný tajemství, vášní, touhy po vzdělání i obětování se.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Hana Holíšová nebo Svetlana Janotová, Petr Gazdík nebo Robert Jícha, Ladislav Kolář, Stanislav Slovák, Aleš Slanina, Johana Gazdíková nebo Ivana Vaňková a další.

Joseph Kesselring:

JEZINKY A BEZINKY

aneb *Arzenik a staré tety*

Byl to Jan Werich, který tuto hru viděl na Broadwayi a který ji nechal přeložit a uvést v Čechách v roce 1958. Důvodem jeho nadšení byl fakt, že se

na divadle ještě nikdy předtím tolik nasmál...! Tedy právě jemu jsme dnes vděční za to, že se můžeme i my bavit jednou z nejslavnějších detektivních komedií světové dramatiky, jejíž děj se odehrává v milém a pohodlném domě, z jehož stěn dýchá spíš atmosféra viktoriánské Anglie než newyorský Brooklyn padesátých let. Dvě starší elegantní dámy, sestry Abby a Marta Brewsterovy, příjemné a pohostinné slečny, zvou podobně staré pány na bezinkové víno... V této rajské pohodě se však dějí věci nadmíru podezřelé! A tak, když tety navštíví jejich synovec Mortimer, nestačí se divit...

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Zdena Herfortová, Jana Gazdíková, Martin Havelka, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Evelína Kachlířová, Vojtěch Blahuta, Zdeněk Bureš, Karel Mišurec, Tomáš Sagher, Michal Isteník a Robert Urban.

Ray Cooney, John Chapman:

DVOJITÁ REZERVACE

Philip Markham je úspěšný nakladatel dětské literatury, který má však v poslední době dost starostí. Jeho manželka mu dává stále důrazněji najevo, že jí nebaví manžel, který za romantický večer považuje společné pročitání korektur Medvídka Pú. Nadto jejich byt zařizuje módní a extravagantní architekt Alistair Spenlow, jehož výstřelky Philipovu konzervativnímu vkusu příliš nelahodí. A ještě navíc jeho kolega, úspěšný svůdce žen Henry Lodge si chce půjčit právě onen byt během účasti Markhamových na jisté slavnostní večeři – a samozřejmě pro nic jiného než nemanželské zálety. Philip mu byt nakonec půjčí, netuší ovšem, že k veselému dostaveníčku jej slíbila dát k dispozici i jeho žena Joanna – a to nikomu jinému než Henryho ženě Lindě. A aby toho nebylo dost, během nepřítomnosti Markhamových si na byt brousí zuby i architekt Spenlow, aby v něm konečně svedl Markhamovic služku Sylvii. Tři páry a dvojí nevěra v jediném apartmá – už tím je na pořádnou frašku zaděláno!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Markéta Sedláčková, Viktor Skála, Petr Štěpán, Hana Kovářiková, Andrea Březinová nebo Marta Matějová, Alan Novotný, Rastislav Gajdoš, Erika Kubálková a Svetlana Janotová.

PROGRAM PROSINEC

10 let
Hudební scény
Městského divadla Brno

Činoherní scéna

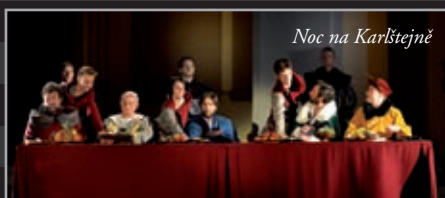
1.12. po 18.00	Charleyova teta	
3.12. st 19.00	Mrtvé duše	
4.12. čt 18.00	Jezinky a bezinky	
5.12. pá 19.00	Jezinky a bezinky	
6.12. so 19.00	Jezinky a bezinky	
7.12. ne 19.00	Princ Homburský	D
12.12. pá 14.00	Težká Barbora	
12.12. pá 19.00	Težká Barbora	A5
13.12. so 19.00	Težká Barbora	P
14.12. ne 19.00	Težká Barbora	E7
15.12. po 19.00	Težká Barbora	
16.12. út 18.00	Dvojitá rezervace	PPP
17.12. st 18.00	Dvojitá rezervace	P18
18.12. čt 18.00	Dvojitá rezervace	PP1

19.12. pá 19.00	Težká Barbora	C5
20.12. so 14.00	Težká Barbora	
20.12. so 19.00	Težká Barbora	AB6
21.12. ne 14.00	Težká Barbora	
21.12. ne 19.00	Težká Barbora	
22.12. po 18.00	Křídla 2013/2014	
31.12. st 18.00	Težká Barbora	

Hudební scéna

1.12. po 19.00	Jekyll a Hyde	
2.12. út 18.00	Jekyll a Hyde	zadáno
4.12. čt 19.00	Papežka	
5.12. pá 18.00	Papežka	
6.12. so 14.00	Papežka	
6.12. so 19.00	Papežka	
7.12. ne 18.00	Advent a andělé 2014	
8.12. po 19.00	Flashdance	
9.12. út 18.00	Flashdance	
11.12. čt 18.30	Zorro	zadáno
17.12. st 14.00	Noc na Karlštejně	
17.12. st 19.00	Noc na Karlštejně	
18.12. čt 18.00	Noc na Karlštejně	zadáno
19.12. pá 18.00	Noc na Karlštejně	
20.12. so 14.00	Noc na Karlštejně	
20.12. so 19.00	Noc na Karlštejně	
21.12. ne 14.00	Noc na Karlštejně	
21.12. ne 19.00	Noc na Karlštejně	
22.12. po 18.00	Vánoční koncert Javory	
23.12. út 15.00	Vánoční koncert Javory	
23.12. út 18.00	Vánoční koncert Javory	
27.12. so 19.00	Donaha!	
28.12. ne 14.00	Donaha!	
28.12. ne 19.00	Donaha!	
29.12. po 19.00	Donaha!	
31.12. st 18.00	Noc na Karlštejně	

PROGRAM LEDEN

Činoherní scéna

2.1. pá	18.00	Težká Barbora	
3.1. so	19.00	Težká Barbora	
4.1. ne	19.00	Težká Barbora	D
5.1. po	19.00	Mrtvé duše	AB1
6.1. út	19.00	Mrtvé duše	AB2
7.1. st	19.00	Princ Homburský	AB3
9.1. pá	18.00	Brouk v hlavě	
10.1. so	18.00	Brouk v hlavě	
11.1. ne	18.00	Podivný případ se psem	
12.1. po	19.00	Jakub a jeho pán	

13.1. út	19.00	Princ Homburský	A2
14.1. st	18.00	Princ Homburský	SP
15.1. čt	19.00	Težká Barbora	A4
16.1. pá	19.00	Težká Barbora	AB5
17.1. so	19.00	Dokonalá svatba	
18.1. ne	18.00	Dokonalá svatba	
19.1. po	19.00	Strýček Váňa	A2015
20.1. út	19.00	Strýček Váňa	M2015
21.1. st	21.00	Riverside Drive	
25.1. ne	18.00	Charleyova teta	
26.1. po	19.00	Strýček Váňa	X2015
27.1. út	19.00	Strýček Váňa	T2015
28.1. st	19.00	Dvojitá rezervace	Z2015
29.1. čt	19.00	Dvojitá rezervace	R2015
31.1. so	19.00	Dvojitá rezervace	

Hudební scéna

2.1. pá	14.00	Noc na Karlštejně	
2.1. pá	19.00	Noc na Karlštejně	
3.1. so	14.00	Noc na Karlštejně	
3.1. so	18.00	Noc na Karlštejně	

4.1. ne	18.00	Tříkrálový koncert	zadáno
19.1. po	14.00	Let snů LILI	
19.1. po	19.00	Let snů LILI	A1/AB1
20.1. út	19.00	Let snů LILI	C2/E2
21.1. st	19.00	Let snů LILI	A3/AB3
22.1. čt	19.00	Let snů LILI	A4/AB4
23.1. pá	19.00	Let snů LILI	C5/E5
24.1. so	19.00	Let snů LILI	P
25.1. ne	19.00	Let snů LILI	D/E7
26.1. po	19.00	Let snů LILI	
27.1. út	19.00	Let snů LILI	A2/AB2
28.1. st	18.00	Let snů LILI	SP
29.1. čt	19.00	Let snů LILI	C4
30.1. pá	19.00	Let snů LILI	zadáno
31.1. so	14.00	Let snů LILI	
31.1. so	19.00	Let snů LILI	A6/AB6

Heinrich von Kleist:
PRINC HOMBURSKÝ

Z her největšího dramatika německého romantismu Heinricha Kleista se na českých jevištích nejčastěji hraje komedie *Rozbitý džbán*, v Německu samém však za Kleistovo vrcholné dílo platí romantické drama *Princ Homburský*. Vypráví příběh mladého válečného hrdiny, snílka, který je zamilován do kurfirťovy dcery Natálie, a kurfirť sám jejich lásce přeje. Jejich naprosté štěstí však ve chvíli pomine, když princ snící o Natálii přeslechne při válečné poradě nejvyšší rozkaz a při bitvě vede svůj oddíl do zakázaného útoku. Sice uspěje, za neuposlechnutí rozkazu je však odsouzen k smrti. Mezní situace vede prince k zásadnímu přehodnocení všeho, v co doposud věřil a co uznával. Válečná událost se proměňuje ve velké drama o lásce, cti a spravedlnosti. Pro tuto inscenaci připravil zcela nový překlad Václav Cejpek.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: Lukáš Janota, Viktor Skála, Eliška Skálová, Lenka Janíková, Jaroslav Matějka, Jan Mazák, Zdeněk Junák, Jiří Mach a další.

Milan Kundera:
JAKUB A JEHO PÁN

Světověznámý český prozaik napsal v roce 1971 brilantní melancholickou komedii, popisující roztodivné příhody šlechtického Pána a jeho plebejsky moudrého sluhý Jakuba. Text s podtitulem „*pocta Denisi Diderotovi*“ však není pouhou dramatisací Diderotova románu *Jakub Fatalista* – je labužnický rozkošnickou variací jeho hlavních témat, hravým domyšlením Diderotových paradoxů očima ironického skeptika 20. století. Milan Kundera touto hrou vzdává hold jedné z největších rozkoší, jakou zná – rozkoši z vyprávění: radostně se kochá věčně se opakující lidskou pošetilostí i skepticky přemítá nad tím, „co je psáno tam nahoře“ a zdali jsme jako divadelní postavy napsáni dobře či nikoli. Zároveň však Kundera svou vytříbenou komedii skládá – v nejspíš světě, kde víme jen to, že jdeme vpřed, protože „vpřed – to je všude“ – v postavách Jakuba a Pána neokázalou poctu mužskému přátelství.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jan Mazák, Viktor Skála, Andrea Březinová, Lucie Zedníčková, Martin Havelka, Patrik Bořecký, Jakub Zedníček, Mária Lalková nebo Eva Ventrubová, Jaroslav Matějka, Jana Musilová, Ladislav Kolář a Vojtěch Blahuta.

**Martin Lingnau, Jurrian van Dongen,
Koen van Dijk:**
LET SNŮ LILI

Třináctiletá holčička Lili hledá své místo ve světě. S rodiči se neustále dohaduje o tom, co by měla a neměla dělat, rodiče sami se spolu často hádají a vytvářejí tak kolem sebe nepřijemnou atmosféru. Dosud bylo pro Lili velkou radostí vyrábět s babičkou Knihu elfů, malovat do ní obrázky, vymýšlet příběhy. Kamarádi se jí ale vysmívají, že už je na podobné fantazírování velká. Když se tedy Lili na začátku našeho příběhu znovu ocitá u babičky, nechce už její vyprávění o Elfí říši poslouchat. Jakmile Lili usne, začnou se ovšem dít podivné věci... Z Elfí říše přilétá Aloë, elf světluška, a hledá svoji ztracenou sestřičku Amyru. Ukazuje se, že král elfů Oberon má velké starosti, neboť dosud mírumilovný trollí národ se pod vedením urputného Fúriuse snaží elfy vystrnadit z jejich území. Elfové přicházejí o svou magickou sílu, která dokáže svět harmonizovat, neboť lidé na ně přestávají věřit. Lili se tedy s babičkou vydává na cestu, na které je čeká dobrodružný pokus o záchranu Elfí říše. Po cestě potkávají trolla Nemotoruse, který touží být elfem, do cesty se jim postaví i popletený Fúriusův špion Netopyrus. Začne díky Lili v Elfí říši znovu padat kouzelný prach? Podaří se Oberonovi a jeho ženě Titanii znovu nastolit klid mezi elfy a trolly? Jak je to vlastně s babiččinou minulostí? A stalo se to všechno doopravdy nebo to byl jen sen?

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Jana Gazdíková nebo Dana Herzowa, Natálie GROSSOVÁ nebo Kateřina Marie FIALOVÁ, Milan Němec nebo Igor Ondříček, Alena Antalová nebo Jana Musilová, Lukáš Janota nebo Jakub Uličník, Jan Apolenář nebo Lukáš Vlček, Jiří Mach nebo Karel Škarka a další.

NOVÝ TÝDENÍK,
KTERÝ SE NEBOJÍ

Echo TÝDENÍK

TIŠTĚNÉ & DIGITÁLNÍ VYDÁNÍ KAŽDÝ PÁTEK

Echo24.cz

ČERT TĚ VEM

Svetlana JANOTOVÁ

Svetlana Janotová je založením romantická duše, ovšem místo sladkobolných písniček raději poslouchá energický pop. O své práci hodně přemýšlí a je především dobrá a zkušená herečka. A právě tento koktejl vlastností

A to všechno jsou protiklady a momenty, které ten celek vyvažují. Samozřejmě je Molly po smrti své lásky zoufalá a opuštěná, zároveň se však snaží těmto pocitům moc nepoddávat, ale naopak s nimi bojovat. A když zjistí, že

DUCH není jen o smutku, je i o životě.

zřejmě sehrál jednu z důležitých úloh ve chvíli, kdy režisér představení Stanislav Moša hledal hlavní obsazení pro novou a ve světě velmi slavnou inscenaci *DUCH*. S představitelkou Molly jsme si povídali o tom, jak se rodí postava, která je díky filmu téměř každému divákovi známá. Jak zraje a jak se dá naučit sladkobolný smutek.

Na začátek si dovoluji říct, že není zase tak obtížné na jevišti trpět a plakat. Řekla bych, že někdy je mnohem náročnější dobře zahrát postavu třeba v konverzační komedii. A moje postava v inscenaci *DUCH* je ta nešťastná, ukřivděná, plačící. Pod vedením Stanislava Moši jsme se však od prvopočátku už při zkouškách snažili, abychom na jevišti jen netruchlili. Vždyť konkrétně moje postava Molly zažívá zvrát velmi brzo po začátku představení. Po dvou poměrně bezstarostných milostných scénách přijde zásah smrti. Ten však nesmí celou inscenaci a hlavně mou postavu pohltnout. Je tam jeden moment, kdy se Molly vyzpívává z toho, jak je nešťastná a že už nemá pro co žít, ovšem tyto smutné pocity kontrastují s dalšími písněmi a texty, kdy se spíš objevuje naštvání, odhodlání, naděje, víra.

existuje možnost se znovu přiblížit ke svému milovanému Samovi a pomoci mu, nachází v sobě sílu a odhodlání. A nakonec zažívá i smíření se svým osudem. Zkrátka jsem se snažila v chování této nekonvenční ženy, umělkyně a tak trochu bohémky najít i jiné barvy a výrazové prostředky, než je jen smutek a pláč. Jinak by hrozilo, že by ta postava byla pro mě ale i pro diváky velmi nudná.

Stávalo se vám během zkoušek, že jste si takzvaně brala práci domů? Tedy, že se při zkouškách a prvních reprízách s novou postavou natolik ztotožníte, že vás provází i mimo divadlo?

Je pravda, že o svých rolích přemýšlím i doma,

*S Alešem Slaninou v muzikálu DUCH,
režie: Stanislav Moša*

a to zejména v průběhu zkoušení. Záleží hodně na tom, jak je role náročná na text, celkové ztvárnění, pěveckou nebo fyzickou kondici. Takže v mnoha případech práce na roli pokračuje i ve volném čase, mimo zkoušky. Když máme na nazkoušení nového kusu něco

V muzikálu *DUCH*,
režie: Stanislav Moša

málo přes měsíc, tak vám ani nic jiného nezbyvá. Má práce je ale zároveň i můj koníček, takže mi to nepřekáží. Samozřejmě až přibude starost o děti, asi budeme s mým mužem řešit jiné věci, než je práce na textu, pěvecké techniky a podobné věci. Teď si čas od času sdělujeme zážitky ze zkoušení a názory na práci toho druhého. Ale není to tak, že když zkoušíme tragickou postavu, chodíme domů v depresi.

S jakými pocity by měl podle vás divák po tomto představení odcházet?

Já doufám, že i přestože většina diváků příběh *DUCHA* zná, nechá na sebe jeho sílu působit a emočně je to aspoň trochu rozvibruje. A i když má příběh i napínavé i komické momenty, závěr je velmi dojemný. A podstatnou součástí naší inscenace jsou i skvělé dynamické choreografie Hanky Kratochvilové a hezké melodie písní. Takže si myslím, že každý citlivý divák si tu něco najde.

*S kterým představením můžete brněnského *DUCHA* srovnávat?*

Je zvláštní, že když jsem toto představení viděla před dvěma roky v Londýně, vůbec jsem nadšená nebyla. S manželem jsme tam navštívili několik inscenací a toto se nám líbilo ze všech nejméně. Bylo to totiž až moc perfektní, dokonalé, výborná kouzla, bezchybné pěvecké

a taneční výkony. Bylo se sice na co dívat a po technické stránce to bylo opravdu obdivuhodné, ale jako celek nás to dost nudilo. Až když jsem začala tento kus sama studovat, oslovila mne hodně muzika. Ráda říkám, že jsem popová duše a jednoduché zpěvné melodie mi nevadí. Spíše naopak. A líbí se mi hlavně energie, kterou z ní cítím. Na londýnské předsta-

vení ovšem vzpomínám hlavně kvůli technické stránce představení, která hraje v inscenaci jistě velmi důležitou roli. Dovolím si tvrdit, že v naší inscenaci pociťuji, díky panu režiséru Mošovi a úsilí všech herců, jakousi živočišnost a „špínu“, která přidala na lidskosti a pravdivosti, a to nejen celkovému vyznění představení, ale i jednotlivým postavám.

*Premiéru, stejně jako první reprízy, máte za sebou. Jak se podle vašeho názoru *DUCH* publiku líbí? Můžete přiblížit například reakci někoho, kdo je pro vás hodně důležitý?*

Z premiéry i z doteď odehraných repríz mám dobrý pocit. Samozřejmě, každá repríza je jiná, ale to je kouzlo divadla. A jestli mě zdání neklame, většina diváků odchází spokojená. Já dám hodně na názor mých rodičů, kterým neuteče žádná z našich premiér, a těm se to líbilo, takže je vše v pořádku.

Text: Miroslav Homola,

foto: jef Kratochvil a Tino Kratochvil

MUZIKÁL DUCH KOUZLÍ JAK HERCI, TAK ORCHESTREM

Další českou premiéru světového muzikálu si připsalo do svého repertoáru Městské divadlo Brno. Novinka s názvem *DUCH* mnohým napoví, že jde o divadelní adaptaci stejnojmenného amerického filmu z roku 1990, který získal dva Oscary a v hlavních rolích zazářili Demi Moore, Patrick Swayze a Whoopi Goldberg. Divadelní muzikálové zpracování *Ducha* mělo premiéru před třemi lety v britském Manchesteru, titul se brzy přesunul na londýnský West End a později i na Broadway. A není bez zajímavosti, že tuzemské uvedení představuje teprve čtvrtou evropskou zemi, kde se titul hraje.

Muzikál *DUCH*, tedy příběh záhrobní lásky, kdy mrtvý Sam ochraňuje svou Molly, aby jeho duše posléze mohla odejít do nebe, není jenom prvoplánová love story. Autor divadelní verze, který se podílel i na filmu – tedy scenárista Bruce Joel Rubin, se držel originální předlohy. Právě on získal Oscara za story, která však umně kombinuje zamilovaný příběh mladého bílého páru a napínavou krimi zápletku s ukázkovými gaunery a navrch vše roubuje na crazy komedii se švihlou černošskou senzibillkou.

DUCH je vlastně ideální materií pro muzikálový soubor z Lidické ulice, protože ten dokáže nabídnout vše, co si tento druh hudebního divadla žádá. A sice výtečné sólisty i sbor, našlapaný orchestr a také efektní scénické pojetí, které se musí vyrovnat s figly z filmu. Filmové triky umožnily, že se prostupovala hmotná a nehmotná těla, s pomocí animace se skákalo do vagónů jedoucího metra nebo levitovaly drobné mince. Divadlo má zase v ruce jiné trumfy a ty se tady podařilo objevit, použít i naplnit.

Pojďme si to vše postupně probrat u brněnského divadelního provedení. Režisér insce-

nace Stanislav Moša jako zkušený muzikálový matador ví, že podobná látka vyžaduje zejména svižné provedení. Ostatně jedenačtyřicet předepsaných scén, v nichž se neustále mění prostředí, mluví samo za sebe. Mošova inscenace v přesně podchyceném tempu, které se ovšem nezalývá sebou samým, pomyslně rotuje ve dvou pólech. Romantický, nikoliv však jednostrunně sladkobolný příběh lásky prorůstá do technické podívané, v níž se kouzlí efektními lasery, vznášením osob i předmětů a také světly a scénickými projekcemi Petra Hlouška a Dalibora Černáka. Světelná režie a dotáčky představují zážitek sám o sobě.

Brněnský *DUCH* však neokouzlí diváka jenom přehráší technických fines, jejichž množství je naštěstí uměřené – hudební divadlo není utlačené čistě vizuální show. K opulentnímu výslednému zážitku přistupuje i hbité hudební nastudování dirigenta Dana Kalouska. Jeho taktovka nedá muzikantům ale ani divákovi vydechnout a popový hudební standard Davea Stewarta a Glenna Ballarda podepře právě svěžím tempem.

Jediným velkým hitem ve smyslu tohoto slova je v muzikálu *DUCH* stará píseň z 50. let, která se od svého vzniku dočkala desítek verzí. Jednu z nejslavnějších podob *Unchained Melody* nazpíval v 70. letech Elvis Presley a právě ji si pamětníci filmu okamžitě vybaví od prvních tónů.

Jak už jsem naznačil, jednou z efektních položek Mošovy inscenace jsou skvěle zvučená sborová čísla se svěží choreografií Hany Kratochvilové, zejména z pouličních čísel na Wall Street. Oba představitelé hlavních rolí diváka postupně naplno vtáhli do příběhu. Vítězek svého Sama nesrazil do sladkobolného podání, i když by k tomu vyšší polohy mnoha jeho písní i tenorový part lehce sváděly. Možnou uplakaně strhanou polohu tesknící milenky obešla také Janotová, která dokázala ze své role vytěžit dramatickou a energickou esenci.

I když jmenovaný pár tančí i zpívá s velkým

nasazením, dlužno přiznat, že při premiéře je bezmála zastínila generačně odrostlejší Zdena Herfortová jako černošská šarlatánka Oda Mae. Bez větší nadsázky se dá říci, že právě Herfortová v luxusně karikované a s plnou komediální vervou i zkušeností odehrané úloze je vlastně nosným pilířem a ozdobou večera. Její výkon diváky elektrizuje a vyvolává v nich

neskutečné salvy smíchu. Její zápal, který nikdy nesklouzne k vlezlému pocitu, že by herečka až příliš tlačila na pilu, tady funguje i jako skvělý pendant k přece jenom lehce usazené love story, kterou nepřekazí ani smrt. Uznání zaslouží také Robert Jícha jako pěvecky enigmatický a herecky předpisově odporný padouch Carl.

Za zmínku jistě stojí také kostýmy Andrey Kučerové, která své duchy oblékla do šatů přecházející od černé po šedou, tedy bytostí, které nepatří ještě na žádný břeh pozemského ani posmrtného života. Návrhářka kostýmů se posléze vyřádila také na etnickém oblečku černošské vědmy. Funkční a rychlé proměny umožňuje scéna Christopha Weyerse, který hodně využívá posuvných stolů a umožňuje realizovat vizi režie, co se spádu tříhodinového kusu týče.

Mošův *DUCH* je ukázkou muzikálové produkce, která je minuciózní ve všech složkách. Jinými slovy: tady se nebloudí mezi výstupy hlavních hvězd a sborovými choreografiemi, ale vše je precizováno až do nejmenšího epizodního výstupu. Inscenace je ukázkou svižné

zábavy, v níž si přijdou na své milovníci romantiky i citelé moderního muzikálového divadla.

Luboš Mareček,
www.mestohudby.cz, 20. 10. 2014

MUZIKÁLOVÝ DUCH POBAVÍ I STRHNE SMRŠTÍ EFEKTŮ

Romantický příběh o lásce silnější než smrt nastudoval brněnský tým pod vedením režiséra Stanislava Moši tři roky od světové premiéry. S náročnou adaptací plnou jevištních přeměn, rychlého sledu scén a moderních technických efektů si poradil na výbornou. Divák od začátku sleduje plynulý příběh, který umně kombinuje mluvené pasáže s písničkami, stejně tak jako dramatické a komické scény.

V závratném tempu a za využití takřka filmových střihů se v něm obrazy střídají jeden za druhým. Výjimkou přitom nejsou ani několikašobné změny prostředí v průběhu jedné písně. Hned úvodní dvacetiminutovka muzikálu tak sice nedává divákovi příliš možností vydechnout, ale od této chvíle si může naplno začít užívat napínavé detektivky s mysteriózními prvky a chvílemi až bláznivou komikou. Ještě větší grády příběh dostává po zapojení praštěné šarlatánky Ody Mae. Jedině ona je totiž schopná zprostředkovat kontakt mezi mrtvým Samem a Molly. Ostřílená činoherní i muzikálová herečka Zdena Herfortová uchopila postavu černošské spiritistky s velkou chutí. V obdivuhodném tempu a s neutuchajícím elánem si užívá vděčně napsané figury s množstvím komických replik, za což po právu sklízí hned několikrát potlesk na otevřené scéně.

Právě ve společných výstupech s Herfortovou je nejsilnější i představitel dvojrole Sama a ducha Dušan Vitázek (výborné je použití klasické nekonečné dětské písničky *Pes jitrničku sežral*). Frustraci a bezmoc z toho, že jej všichni na scéně vlastně jen přehlížejí a nikdo ho nemůže slyšet, Vitázek přesně pro-

mítl do výrazu a gest, kdy je jeho tělo stále jakoby v napětí a odhodlané jednat. Velkou muzikálovou příležitostí využil v „záporňákoví“ Carlovi i Robert Jícha.

Po hudební stránce muzikál kombinuje pestrou směs stylů od romantických duetů (*Vyznání*), popových písní (*Víc*), rockově laděných songů až po swingově-jazzové melodie (*Bludná duše*), černošský gospel (*Za vodou*) a dokonce i rapové pasáže. Ústřední melodií muzikálu je však i z filmu známý hit *Unchained Melody*, který autoři Hy Zaret a Alex North původně napsali už v roce 1955. Milostnou píseň, kterou svým podáním proslavil Elvis Presley nebo u nás Karel Gott, nechali brněnští tvůrci zaznít jako jedinou záměrně v anglickém originále.

Na co však divák čeká u muzikálu *DUCH* nejvíce, je jevištní ztvárnění filmových triků. Tím spíše, že brněnský divák je od produkcí Městského divadla z minulosti „namlsaný“ specialitami typu vznášející se lidé vzduchem (*Čarodějky z Eastwicku*), stepování hlavou dolů (*Mary Poppins*) či tanec pod sprchou (*Flashdance*).

Scéna Christopha Weyerse využívá principů překrývání různých geometrických tvarů. Za pomoci náznaků jednoduše střídá prostředí bytu Molly, kanceláře Sama a Carla, věštírny Ody Mae či baru. Významově je tentokrát hodně propojená s projekcemi, animacemi a trikovými efekty, čímž se řadí k technicky vůbec nejnáročnější inscenaci v historii Hudební scény.

I na jevišti se tak diváci dočkají procházení zdí a zavřenými dveřmi, levitování předmětů i lidí, odchodů mrtvých do nebe či naopak stahování padouchů do pekla. Mnoho triků funguje za přiznané divadelní iluze, s velkým podílem moderního zvukového a světelného designu, ve většině případů i za využití osvědčených principů černého divadla. Jako celek však působí jevištní kouzla kompaktně a diváky nepochybně ohromí i díky tomu, v jak rychlém tempu se na ně valí.

Muzikál *DUCH* se na repertoáru Městského divadla Brno s jistotou zařadí k hitům, jakými už teď jsou *Flashdance*, *Jekyll a Hyde* nebo *Donaha!*. Kombinace silného příběhu, líbivých melodií, skvělých hereckých výkonů a hlavně u nás dosud nevidané koncentrace scénických triků zafungovala na diváky už před premiérou natolik, že všechny reprízy *DUCHA* jsou až do konce roku vyprodané.

Lenka Suchá,
Brněnský deník, 20. 10. 2014

MUZIKÁL DUCH: JEVIŠTNÍ TRIKY A ČERNOŠSKÁ VĚDMA PŘIVÁDÍ DIVÁKY DO VARU

Jevištní podoba díla vznikla nedávno, muzikál měl premiéru v březnu roku 2011 v Manchesteru, odkud se v červnu přesunul do Londýna, kde zaznamenal více než 500 repríz a v dubnu 2012 byl uveden na americké Broadwayi. Po velmi krátké době, 18. října 2014, dorazil *DUCH* coby neokoukaná novinka na Hudební scénu Městského divadla v Brně.

Nutno podotknout, že krom dalších duchařských či fantasy muzikálů se velmi podobným tématem zabírá už slavný *Carousel* Richarda Rodgerse a Oscara Hammersteina II. z roku 1945, jehož titulní hrdina Billy Bigelow se rovněž „z půli cesty“ vrací na jediný den do našeho světa, aby napravil, co před smrtí za-

nedbal. Toto dílo je ovšem vystavěno dějově zcela romanticky a hudebně hovoří jazykem tehdejších velkých muzikálů. *DUCH* v nastu-

Pokračování na str. 32

Dennis Martin, Donna W. Cross

PAPEŽKA

režie a úprava: STANISLAV MOŠA

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

4. – 6. PROSINCE 2014

ČERT TĚ VEM

Andrea BŘEZINOVÁ

Jako ztřeštěná mladá holka Alena, která je ochotná z lásky k Peškovi udělat snad cokoliv, se v krátké době už podruhé představí herečka Andrea Březinová. Půl roku od open air premiéry *Noci na Karlštejně* na Biskupském dvoře se tento legendární muzikál přenese na prkna Hudební scény Městského divadla Brno. „Sama jsem zvědavá, jak to bude celé působit uvnitř v divadle,“ přiznává sedmadvacetiletá tmavovláska.

S jakými pocity jste před prázdninami vstupovala do Noci na Karlštejně?

Moc jsem se na to těšila, stejně jako teď. Zkoušení s Igorem Ondříčkem, pro kterého to byla

první velká režie, bylo výborné. Sešli jsme se tam vůbec skvělá parta a užívali jsme si to. I díky tomu, že bylo léto a mohli jsme hrát venku. Navíc *Noc na Karlštejně* je pro hodně lidí naprosto kultovní záležitostí. Hodně mých kolegů umí nazpaměť celé pasáže ze hry, protože je mají naposlouchané z filmu. Já k nim sice nepatřím, ale mám tento muzikál a písničky z něho ráda. A zrovna moje postava Aleny tam má jednu hodně vděčnou melodii – *Hoja hoj*, která to tam celé pořádně rozpohybuje. Takže se můžu v roli pořádně vyblbnout.

V čem bude divadelní verze uvnitř jiná?

Sama jsem zvědavá, jak to bude působit uvnitř

v divadle. Přece jenom je to celé připravené na míru pro Biskupský dvůr. Navíc venkovní prostředí s věžemi Petrova v pozadí tomu dodávaly specifickou atmosféru. Pro nás s Peškem, kterého hraje Aleš Slanina, bude hodně podstatnou změnou i to, že na Biskupském dvoře se mnoho našich scén odehrávalo okolo kašny. Tak uvidíme, jak to pro nás režisér Igor Ondříček vymyslí. Už dopředu naznačil, že by se chtěl v divadle vyhnout velkým projekcím a spíš to zachovat v takovém čistším duchu. Bude i trochu obměněné herecké obsazení, navíc s živým orchestrem. Tak uvidíme. Ale je vidět, že to diváky hodně láká, protože už dlouho dopředu jsou všechny reprízy do konce roku vyprodané.

Alena se dostane na Karlštejn v převleku za královské páže. Chtěla byste si i vy někdy v životě vyzkoušet, jaké to je být mužem?

Ani ne, i když si myslím, že to muži mají v životě někdy snazší. Ovšem je pravda, že jako muž můžu být na jevišti uvolněnější a nemusím si tolik hlídat třeba elegantní chůzi na vysokých podpatcích. Ale vlastně zase taková změna oproti běžnému životu to pro mě není, protože v civilu si na sebe třeba sukni nevezmu skoro vůbec. Jsem spíš sportovnější typ, takže nejradši nosím džíny a tričko. U postavy Aleny je pro mě spíš než kalhotový kostým nezvyklá krátká paruka. Jsem zvyklá na svoje dlouhé vlasy a najednou si nemám prsty s čím hrát (*smích*).

Alena musí ve své lásce k Peškovi překonat hodně překážek. Co byste byla pro lásku ochotná obětovat vy?

Kdyby to byla fakt velká láska, tak myslím, že všechno. Dovedla bych se myslím vzdát hodně věcí, ale zase třeba úplně nevím, jestli bych se dokázala vzdát divadla. Ale stejně tak jako Alena bych určitě dovedla riskovat hodně, protože ona je taky taková rebelka a jde si za svým, když je o tom přesvědčená. To se mi líbí. Víím, že podobnou otázku jsem řešila i jako Jessika v *Benátském kupci*. Ta se zase musela postavit proti svému otci Šajlokovu a odejít od něj ke svému milému. To už je ale myslím hodně velká obět.

Na jevišti se znovu setkáte ve dvojici s Alešem Slaninou. Pokolikáté už?

Spočítané to nemáme, ale hrajeme spolu hodně často. A jsme za to oba moc rádi! Známe se s Alešem dlouho, studovali jsme spolu na JAMU v jednom ročníku u Láryho Koláře. Trochu jsme si až dělali srandu z toho, že minulou sezónu jsme měli vlastně celou společnou. Začalo to muzikálem *Flashdance*, kde jsme tvořili pár Jimmy a Gloria. Potom v *Donu Juanovi* jsme si zahráli milence Petronilu a Diega. A zakončili jsme to Peškem a Alenou v *Noci na Karlštejně*. A teď se na jevišti často setkáváme vlastně i v *DUCHovi*, když hrají černošskou senzibilku Odu Mae.

Původně jste ale v DUCHovi nazkoušela roli Louisy.

Ano, Odu Mae jsem si poprvé zahrála koncem října jako docela rychlý záskok. I když je pravda, že už v generálovém týdnu mi pan ředitel Moša naznačil, že výhledově bych se mohla potkat i s postavou Ody Mae. Nakonec bylo potřeba nečekaně zaskočit za nemocné kolegyně Zdenu Herfortovou a Markétu Sedláčkovou právě už koncem října. Tak jsem se za pochodu biflovala text, narychlo se pro mě došival kostým, udělalo se pár zkoušek na jevišti, a šla jsem do toho. A těší mě, že podle ohlasů jsem to snad zvládla.

Jaký pro vás bude závěr letošního roku?

Celkem hektický a pracovní, ale to mi až tolik nevadí. 7. prosince vystoupím ve Znojmě v Kostele svatého Mikuláše jako host na Vánočním koncertě Aleše Slaniny, 23. prosince dopoledne zazpíváme s Robertem Jíchou při vánočním programu v Brně na Nové radnici. Potom strávím Vánoce a svátky s rodinou, ale už 26. prosince odjíždíme s muzikálem *Flashdance* hostovat do Ingolstadtu. Odehrajeme tři reprízy a vracíme se na Silvestra, kdy už večer zase hrajeme u nás v divadle silvestrovské představení *Noci na Karlštejně*.

*Text: Lenka Suchá,
foto: jeř Kratochvil*

dování režiséra Stanislava Moši je jiný. I oproti filmu v něm vítězí napětí a humor nad nostalgii, koneckonců (alespoň při premiéře) diváci nevytahovali kapesníčky ani při závěrečném setkání zamilovaného páru. A je to tak dobře – *DUCH*, v muzikálové podobě, je především přehlídkou brilantních tanečních scén, výborně vypracovaných vtípků (vycházejících většinou z postavy černošské vědmky) a neokoukaných jevištních triků. Vše začíná už od kvalitního překladu Jiřího Joska. Je pozoruhodné, jak přirozeně text plyne, v dialogích nic nedrhne, takže skutečnost, že se nehraje v originálu, poznáte jen podle skrytých slovních hříček a vtípů, které Josek zdařile přizpůsobil vkusu českého publika.

A jako už tradičně v Brně Mošův soubor opravdu šlape. Výstupy do sebe přesně zapadají, vše působí přirozeně a lehce. Choreografie Hany Kratochvilové je originální a svěží, tanečníci přesní, radost pohledět. Kostýmy Andrey Kučerové jsou v souladu s dílem současné a civilní. Autorem vynikajícího scénického ztvárnění je talentovaný Christoph Weyers, mnoho proměn a triků (projekce a světelné efekty vymysleli Petr Hloušek a Dalibor Černák) skutečně překvapí. Stále bylo na co se dívat, byt' rozpočty podobných produkcí na West Endu a Brně budou patrně diametrálně odlišné. Příkladně nazvučený a tradičně přesný orchestr řídil Dan Kalousek (alt. Ema Mikešková, sbory nastudoval Karel Škarka).

V úloze Sama a posléze onoho ducha exceluje Dušan Vitázek, herec dostatečně charismatický, zároveň nepříliš afektovaný, kouzelný zejména v situacích, kdy jej „spoluhráčí“ nevidí a neslyší. Jeho pěvecký projev je prakticky dokonalý, když přidá na hlas, diváky mrazí. Velmi oceňuji, že jsem tentokrát v próze nepostřehl ani „slovenský akcent“. U představitelky Molly Svetlany Janotové bych vyzdvihl zejména naprostou civilní bezprostřednost, se kterou postavu hraje. Nebo lépe řečeno nehraje, ale žije. Ač nemůže tentokrát pěvecky a tanečně excelovat jako ve *Flashdance*, pořád

je to živel, který je radost sledovat. Ústřední dvojici v příběhu, jak je postaven, poněkud zastihuje další figura: tak trochu nechťené médium, Oda Mae Brownová, ve strhující interpretaci Zdeny Herfortové, jež našla přesnou míru coby nositelka většiny humorných situací a stala se hvězdou premiérového představení. Po všech stránkách famózní herecký koncert v roli sice divácky vděčné, nicméně stylizačně náročné. Čtveřici hlavních postav doplňuje Robert Jícha v roli „toho zlého“, tedy Carla. Ten tajně touží po velké kariéře, po Molly, po moci, po penězích. A všemu tomu je už blízko, než přijde trest z rukou běsnícího ducha. Zprvu elegantní sympaták, nakonec bídák – přesně tak Jícha působí. A technicky dobře zvládnutý zpěv? Ten k němu patří odjakživa...

I pro pětici už menších postav našli inscenátoři kvalitní interprety. Zřejmě nejvýraznější působil „vlakový duch“ v podání robustního Igora Ondříčka, další tajemnou záhrobní figuru pak vytvořil Milan Němec. Pohybem, líčením i gesty přiváděly do varu diváky Tereza Martinková s Hanou Kovářkovou coby pomocnice svérázné vědmky Brownové, padoucha a kriminálního Williho si s chutí zahrál Jakub Zedníček.

Muzikál *DUCH* posouvá Městské divadlo Brno opět dopředu, zejména po stránce využití jevištních technologií, projekcí a světelného designu. Plnokrevná muzikálová show s neokoukanými triky a slušně napsaný a výborně přeložený i zinscenovaný příběh na pomězi komedie, krimi a melodramatu vás rozhodně nudit nebude!

Vítězslav Sladký,

www.musical-opereta.cz, 24. 10. 2014

V POHÁDKÁCH KONČÍ CHAMTIVCI V PEKLE

Na muzikálové noční obloze poseté hvězdami zazářila v Brně nova. Do Městského divadla se něžně, ale nezdolně vkradl *DUCH* Bruce Joela Rubina, Davea Stewarta a Glena Bal-

larda. Do češtiny převedl Rubinovo libreto a většinu písňových textů mistr Jiří Josek, na jevišti příběh milenců, které ani smrt nerozdělí, uvedl principál Stanislav Moša.

Není to sice jako v uzavřeném světě operety, ale také muzikály po vlně hitů světového repertoáru, která zaplavila česká jeviště po zpoždění zaviněném 70. a 80. léty, se hledají stále obtížněji. Naštěstí vznikají i nové. *DUCH* je jedním z nich.

Žádný z inscenátorů ovšem nemůže popřít inspiraci veleúspěšným filmovým *Duchem* (1990), jehož tři nominace byly proměněny ve dva Oscary: pro scenáristu Rubina a pro Whoopi Goldbergovou, představitelku svérázné věštkyně a spiritistky Ody Mae. Její vedlejší role zastínila i hlavní s jejich

maličkostmi Demi Mooreovou a Patrickem Swayzem.

Nepřekvapuje, že příběhu, ve kterém společník ve firmě a přítel Carl dá úkladně zavraždit Sama (Aleš Slanina nebo Dušan Vitázek), jehož duch pak čeká na rozhodnutí, jestli poputuje do nebečka, nebo do peklíčka, a vrací se dokončit pozemskou misi – ochránit svoji milou Molly (Svetlana Janotová, Ivana Odehnalová) – také v Brně vévodí duchařka Oda Mae Brownová. Tedy vlastně Zdena Herfortová nebo Markéta Sedláčková. Ta druhá už muzikálovou Thálii má, na další byla nominovaná. Herfortová se může pochlubit „jen“ Thálií činoherní – za Alžbětu anglickou – a nominací za Gurmyžskou v Ostrovského *Lese*, o tu muzikálovou si s Odou Mae ovšem výrazně řekla. Její výkon je jedním slovem strhující. Herecky dokonalý, pěvecky hodný osobnosti, která ten obor vstěpuje do hlav, noh a do duší „Jamáků“.

Profesionalita, s jakou herecký tým zvládá taneční čísla podle choreografky Hany Kratochvilové, v kostýmech Andrey Kučerové, na scéně Christopha Weyerse, doplněné jedinečnými scénickými projekcemi Petra Hlouška, Dalibora Černáka a kouzlením se světlem Davida Kachlíře, to je v Česku jinde nevídaná kvalita.

Ondřej Studénka, Robert Jícha (falešný kamarád Carl), Kristian Pekar, Jakub Zedníček (vrah Willie), Stanislav Slovák, Igor Ondříček (Duch v metru), Ladislav Kolář, Milan Němec (Duch v nemocnici), Hana Kovářková, Andrea Březinová (Louisa)..., to jsou brilantně tlumočené osudy a charakteristiky. Ti zlí končí nakonec v pekle.

Jiří P. Kříž,

Právo, 1. 11. 2014

Anton Pavlovič Čechov

Strýček Váňa

režie: STANISLAV MOŠA

19. – 20. a 26. – 27. LEDNA 2015

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

„Aktualita, která je jediné právoplatnou divadelní vládkyní, nezměnila barvu: je jen zase o něco krvavější. Napsat tedy zase novou „hru ze života“, která by se tou střednou, strašidelnou aktualitou přímo zabývala, se nám nechťelo. Víme všichni víc, než je zdrávo, co se kolem nás děje. Nač si to večer připomínat ve stejné formě, v jaké to od rána do noci čteme v novinách. Vyprávějme si raději zábavné příběhy a čtěme barevné kroniky, které nás třeba poučí o tom, že v takových nesnázích, jako jsme my, byli už jiní, a že se z nich konečkonců také dostali.

Vymysleli jsme pro vás historku o Těžké Barboře a postavili jsme kolem ní městečko Eidam, ve kterém se vám snad zalíbí a jehož obyvatelé se vynasnaží o to, aby vás obveselili. Nebudou vám vyprávět o dnešních událostech, ale pokusí se vám dokázat, že lidé jsou k smíchu, že si vzájemně komplikují život, že však, když je jim nejhůře, zachrání je zase právě to, že jsou lidmi.“

Těmito slovy, která neztratila ani v roce 2014 nic na své aktuálnosti, předeslali v roce 1937 Jiří Voskovec a Jan Werich svou hru *Těžká Barbora*. Byla to předposlední hra uvedená v jejich Osvobozeném divadle, rok na to se ukázalo, že snáze zvítězili v *Barboře* kurážní Eidamští nad útokem mocichtivé sousední země zvané Yberland, než odolávalo Československo blížícímu se přízraku nacismu. *Těžká Barbora* však zůstala trvalou kvalitou české

dramatiky, znalci Osvobozeného divadla byla jednoznačně uznána za vrchol jeho tvorby a je dodnes zřetelným důkazem toho, co mohli V+W na poli české divadelní komedie ještě dokázat, kdyby se jejich spolupráci nepostavily do cesty dějiny. Ne náhodou se právě k *Těžké Barboře* vrátil Jan Werich v 50. letech v Divadle ABC v jevištním partnerství s Miroslavem Horníčkem, ne náhodou se dočkala na českých jevištích skoro třicítky inscenací...

Těžká Barbora už totiž není jen nevázanou revuí, tvořící odrazový můstek pro proslulé forby V+W (v naší inscenaci „přešité“ na tělo současným interpretům), jako byla řada jejich her předchozích – kritici o *Barboře* psali, že je natolik „samonosně“ napsaná, že by se dokázala obejít i bez přímé účasti svých autorů na jevišti. Fiktivní městečko Eidam se totiž podařilo Voskovi a Werichovi zaplnit tolika rázovitými a dodnes povědomými typy, až oči přecházejí: nerozhodný starosta, slabošský hejtman, bodrý sýrař, hubatá služka se srdcem na správném místě, ušlápnutý učitelek, který se v pravou chvíli dokáže zachovat jako chlap... A k tomu nesmrtelné Ježkovy melodie, kterých si v naší inscenaci užijete ještě o něco víc než v původním textu.

Těžkou Barboru režijně uvede na jevišti MdB Stanislav Slovák, a to za spolupráce Jaroslava Milfajta (scéna), Andrey Kučerové (kostýmy), Karla Cóna (instrumentace, hudební nastudování a dirigent), Emy Mikeškové (dirigentka), Martina Pačka (pohybová spolupráce) a Jana Šotkovského (dramaturgie). „Werichem“ se na prknech Městského divadla Brno stane v roli Prvního žoldnéře Michal Isteník, „Voskovcem“ coby Druhý žoldněř Jiří Ressler. Doplní je Zdeněk Junák (starosta Kristian Van Bergen), Patrik Bořecký (hejtman Hans Bols), Lucie Zedníčková (jeho žena Elisabeth), Vojtěch Blahuta (Gustav Harmoniensis, učitel), Marta Matějová nebo Barbora Remišová (Siska, starostova služka), Ladislav Kolář (Vandergrunt, zámecký pán), Jakub Uličník (Krištof, sýrař), Rastislav Gajdoš (Peter) a další. Premiéra *Těžké Barbory* se odehraje 13. a 31. prosince 2014 na Činoherní scéně.

Prezentovali jsme se na prvním ročníku veletrhu divadelní a jevištní techniky THEATRE TECH 2014.

Veletrh probíhal na brněnském Vystavišti začátkem listopadu a byl určen pro širokou veřejnost.

V rámci veletrhu THEATRE TECH se představili i naši umělci.

Jana Musilová zazpívala ukázkou z muzikálu Jesus Christ Superstar.

Alena Antalová se zúčastnila nikdy nekončícího běhu maminek Českou republikou.

Na kostýmní zkoušce Prince Homburského se sešli Lukáš Vlček a Jakub Przebinda.

Po premiéře Prince Homburského spadlo napětí a byl čas na skleničku.

V Divadelním klubu se sešla rodina Viktora Skály.

LISTOVÁNÍ

Vyhlášení ankety Dobrovolní hasiči 2014 uváděli Jana Musilová a Petr Rychbý.

Divákům zatančily naše hvězdy.

Celý pořad natočilo brněnské studio České televize.

Ve foyer Hudební scény vystavujeme v listopadu a prosinci díla sochaře Jiřího Netika. Prostory jsou pro zájemce otevřeny vždy hodinu před začátkem představení.

Slavnostní vernisáž proběhla 10. listopadu za účasti principála divadla Stanislava Moší.

Knihu Za zrcadlem jefa Kratochvíla slavnostně pokřtili Boleslav Poltůka a Vlastimil Zábřanský.

Rastislav Gajdoš s Pavlem Zedníčkem při natáčení seriálu Četnické trampoty, který volně navazuje na tradici Četnických humoresek.

V lubačovickém hotelu Popper se vedle Martina Donutla objevila i baletka MdB Tereza Škodová.

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

JOURNALISM CAN NEVER BE SILENT

DOKOŘÁN PROSINEC 2014 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

Jef Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

199. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 11. 2014

Náklad 7 000 ks

Titulní strana:

Vysmívání (H. Boschovi)

Jiří Netík

MDB UVÁDÍ V LICENCI PROVOX MUSIC PUBLISHING S.R.O.

Noč na Karlštejně

ZDENĚK PODSKALSKÝ KAREL SVOBODA JIŘÍ ŠTAIDL

PAPEŽKA

původní
historický
muzikál

4. – 6. prosince
na Hudební scéně

Napětí, emoce, překvapivé zvraty a především jedinečný příběh: v Městském divadle Brno usedne na papežský stolec žena! Středověká legenda vypráví o neobyčejně talentované dívce, která se svou touhou po vzdělání, svou odvahou a odhodláním naprosto vymyká uspořádání světa v 9. století. Do středověké atmosféry vás vtáhne velkolepá scéna, kterou skvěle dokreslují propracované dobové kostýmy. Poutavé melodie náročných lyrických sól i svižných sborových čísel vás nenechají v klidu. Za ztvárnění hlavní role získala jedna z představitelk Hana Holišová Cenu Thálie!

REŽIE: IGOR ONDRÍČEK
SCÉNA: JAROSLAV MILFAJT KOSTÝMY: ANDREA KUČEROVÁ
HUDEBNÍ NASTUDOVÁNÍ A DIRIGENT: KAREL CŮN CHOREOGRAFIE: MICHAL MATĚJ
V HLAVNÍCH ROLÍCH: HANA HOLIŠOVÁ NEBO IVANA VAŇKOVÁ, JAROSLAV MATĚJKA,
ANDREA BŘEZINOVÁ, ALEŠ SLANINA A DALŠÍ